

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

מסורת הש"ס

(א) (ר"ה ל, ב) (שם ע"ש),
(ג) [מנחות סח:],
(ד) עירובין לב, ר"ה ל
מנחות סח, (ה) רש"ל מ"ו,
(ו) [אמור סרק טח],
(ז) [בבבב של קלואס כ"ל],

תורה אור השלם
 1. ונתתה בבסוף וצרת
 הבסוף בדרך והלכת אל
 המקום אשר יבחר ה'
 אליהך בו:

דברים יד כה
2. כי אעלה ארקה לך
וממכותיך ארפאך נאם
י' כי נדחה קראו לך ציון
היא דרש אין לה
ימיהו ל י

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה וימקם לו
וכי' במד' הזמן חס כג"ל
ותי' ולא לספור נמחק:

מוסף רש"י

[illegible]

ס' וולדות ואפ"ה גזר רבנן אטו נקבות:
דרבי אלעזר ורבי יוחנן: בפרי ראשון.
ר' אלעזר דרך חילול לא משום דדריש
שביעית: ואף דמניא. כזרימא דמסייע
הוה דרבי

בוכרים אבל בנקבות
 מתחללין על חיין אין
 יגדל מהן עדרים אמר
 בפרי ראשון אבל בפ
 דרך מקח בין דרך ה
 לקח אידי דתנא רישא
 לקח איתביה רבינא
 סעל שביעית וכו'
 כיצד יעשה לך אצל
 ואומר לו תן לי ב
 וחזור ואומר לו הרי
 לך במתנה והוא אומר
 במתנה והלה לוקח
 הכא דפרי שני הוא וכו'
 חילול לא אלא א"ר א
 אבל בפרי ראשון ד"
 חילול לא והא דקתנ
 מעשר שני מאי שביע
 לא תימא הכי מעש
 כתיב יוצרת הכסף ב
 הכא נמי דמי שביעית
 היה לולב ניטל במקד
 אחד ימשחרב בית
 יוחנן בן זכאי שיהא
 שבעה זכר למקדש ש
 אמור: **גמ'** מנא לן
 א"ר יוחנן דאמר קרא
 וממכותיך ארפאך נאם
 ציון היא דורש אין
 מכלל דבעיא דריש
 מ"ט מדרה יבנה
 אשתקד מי לא אכלנ
 נמי ניכול ואינהו לא
 הוה בית המקדש ש
 דאיכא בית המקדש
 אימא אילימא דאיכנ
 האיר מורה אלא דא
 היום ולהלן תשתרי
 מותרין מחצות היום
 מתעצלים בו לא צ
 אי נמי סמוך לשקיעה
 בר יצחק אמר רבן יו
 יהודה אמר דאמר ימן

עליהם כל היום כדמפרש טעמא בגמרא:
המקדש. וחזור דבר לאספור דהשחא
זאי הוו נהיגי בחורבנו לאכול בלא מזרח
הגו, בניינו ואמרנו מאתקד מי זאי אלכנז
תשא לחמינין למחרה יבנה יצמח
למישא לאספור חדש כל היום דאזטרין
דור השחא כל היום משום סירכא דהבוא
שפיסר. שלא נבנה עד יום ט"ו עלמנו:
ושפיר קאלני דהואל דהאיר המזרח וא
לחביר האיר המזרח שחיר המקדש
ארי. השחא דאי נמי אכלי הבוא יום
הגו. במכתב מנחות (סז): **הרחוקים**.
היום ושלכן. לפי שידועים שאין ב"ד
חייב להלך אפי' פטוים לקצור העומר עד
שחזבו מימיו וטוחנין אותו ברחים של גר
לילה לא יספיקו להקריבו למחר קודם
קרי' בשבועות (דף ע"ג): דאין ציל המק
יט' ח"מ הגנוי בידי אדם בלא מקדש
בשנים כ'. יסוד. אותה שעה שחיר

דאפילו למ"ד פרק זה בזה
יהודה לפרש ובמה לחלוק ה
נמי היינו לפרש והא דאמר
מעו מעשר שני מעות של

כרי הכל על שחושן
מתחללין גורה שמא
רב אשי מחלוקת
שני דברי הכל בין
לול והא דקתני לקח
לקח תנא נמי סיפא
רב אשי מי שיש לו
קש לקח רב חלוק
חנוני הגביל אצלו
לע פירות וגותן לו
פירות הללו נתונים
לו הא לך סלע זו
הן מה שרצה והא
ני דרך מקח אין דרך
ימחלוקת כפרי שני
דרך מקח אין דרך
אחד שביעית ואחר
ת דמי שביעית ואחר
מעשר ממש והא
ך אלא דמי מעשר
מתני ⁶ בראשונה
שבעה וכמדינה יום
המקדש התקין רבן
לולב נטל במדינה
שיהא יום הגף כולו
ועברין זכר למקדש
כי אלא ארוכה לך
ה' כי נדחה קראו לך
לה דורש אין לה
ושיהא יום הגף:
ית המקדש ויאמרו
בהאיר מזרח השתא
יעי ראשתקד רלא
מזרח התיר השתא
עומר מתיר דאיכני
בשיחם הרי התיר
בני בחמיסר מחצות
הא תנן ⁷ הרהרוקים
להלן לפ שאין ב"ד
יכא דאיכני בליליא
חמה ⁸ (אמר) רב נחמן
ן בן זכאי בשיטת ר'
תורה הוא אסור דכתיב
עד

לשקיעה החמה דחמיס קאט
דוהה י"ט כדליתא פרק
היא דמקסי לא הא דקאמא
המירין מאס דלין בני נבמ"ו
ציוס קומיין אדמו ונוליה
לחלק כמו שפירש בקונטרס
העמוד בני ומשולל ג' ויהי

מא.

עין משפט
גר מצות

קד א מ"י פ"ו מהלכות
שמיטה הלכה ב:
קד ב מ"י פ"ו מהלכות
נולד הלכה ג סמג
ענין מה (עושה) א"ח ס"י
מחנה ספ"י א:
קד ג מ"י שם הל' טו
(עושה) סס:
קד ד מ"י פ"י מהלכות
אסורות הלכה ב סמג
לפנין תבט עושה א"ח ס"י
מפט ספ"י י' עושה א:
קד ה מ"י פ"א
קד ו מ"י שם הל' ב:

רבינו חננאל

אִסְרָאֵל וּמַלְחָמָתָא
 יוֹתֵן דְּרֵי אֶלְעֹז בְּרִי
 מִירוֹת שְׁבִיעִיתָא דְּרֵי
 שֵׁנִי. וְשִׁפְעִינן לֵי מַחֲמָה
 תְּנַאי מִי שֵׁנִי לִשְׁלֵט לֵשׁ
 שְׁבִיעִיתָא. מִי שֵׁנִי לִשְׁלֵט
 בְּרֵי מִירוֹת שְׁבִיעִיתָא
 וּבִקְשָׁא לִיקָה בְּרֵי חֲלֻקָּה,
 חֲנִינִי עֲרֵשֶׁת הַלֵּל אֶצְלוֹ
 חֲנִינִי הַרְגִיל אֶצְלוֹ וְאִסְרָאֵל
 לֵן לֵן לֵן לֵן לֵן לֵן לֵן לֵן
 וְנִתְּנָן לֵן וְחֲזָר וְאִסְרָאֵל לֵן
 בְּרֵי מִירוֹת הַלֵּל שְׁבִיעִיתָא
 מִסָּךְ נִתְּנֵינן לֵן בְּכַמְהָה,
 וְהִנְנוּ אִסְרָאֵל בְּרֵי מִירוֹת
 לֵן נִתְּנָה לֵן בְּכַמְהָה,
 וְהִלֵּה אִסְרָאֵל בְּרֵי מִירוֹת
 הַלֵּל מַחְלֻלֵין לֵן מִירוֹת
 שֵׁנִי לֵן בְּכַיִּי, וְלִזְכָּר
 בִּשְׁלֵט לֵן מִי שִׁירָא.
 וְנָה שֵׁנִי לֵשׁ שְׁבִיעִיתָא
 מִי שֵׁנִי לֵשׁ שְׁבִיעִיתָא
 קָמָה אֵין דִּיר, וְקָמָה דִּיר
 מִי שֵׁנִי לֵשׁ שְׁבִיעִיתָא
 אֶלֶם אֶלֶם קָמָה בְּרֵי מִירוֹת
 אֶלֶם אֶלֶם תִּמְכַּר מַחְלֻלָּתָא
 כְּפִי רִאשִׁין, אֶבֶל כְּפִי
 כְּפִי בְּכַיִּי וְהָלֵךְ אִפִּי
 כְּפִי בְּכַיִּי וְהָלֵךְ אִפִּי
 (דְּ)בִקְשָׁא דְּרֵי אֶלְעֹז בְּרֵי
 מִירוֹת שְׁבִיעִיתָא דְּרֵי אֶלְעֹז.
 אֶלֶם שֵׁנִי מַחְלֻלָּתָא בְּכַמְהָה
 וְנִתְּנָן קָשִׁיָּה לֵן אֶלְעֹז.
 חֲנִינִי אֶלֶם שְׁבִיעִיתָא וְאִסְרָאֵל
 מַחְלֻלָּתָא לֵן מַחְלֻלָּתָא.
 מִי שְׁבִיעִיתָא דְּרֵי שְׁבִיעִיתָא
 מִי מַרְקָתִי עֲשֵׂי שֵׁנִי
 חֲדָרִי, לֵן מִי שְׁמֵשׁ שֵׁנִי
 מַחְלֻלָּתָא בְּכַמְהָה, וְהִלֵּה
 אִינוּ מַחְלֻלָּתָא אֶלֶם כִּכְכָּה
 שֵׁנִי עֲלֵי צוּרָה, אֶלֶם
 בְּרֵי מִירוֹת שְׁבִיעִיתָא
 נִי מִירוֹת שְׁבִיעִיתָא
 מִשְׁחֵרָה בְּרֵי

המקדש התקין רבן יוחנן
בן זכאי שיחא לזילב ניטל
כל שבועה במדינה זכר
למקדש. שנאמר דורש
אין לה, מכלל דבעיא
הרישה. ושיחא יום הנק
כולו אסור לאכול התדש.
כבר פירשנוה במסכת
ראש השנה.

77